

Ohörsambetskampanjen i Indien. Sedan Gandhi instruerat sina anhängare i Dandi huru de skulle förfara för att erhålla salt ur havsvattnet, avreste han till Aat, där han även började framställa salt. Någon representant för polisyndigheterna fanns vid tillfället inte på platsen.

Från Bombay meddelas, att saltlagen i går ånyo överträtts, i det ett femtiotal av Gandhis anhängare fabricerat salt.

Vid en sammanställning mellan de strejkande järnvägs tjänstemännen och polisen, blevo två av de strejkande sårade. Anledningen till sammanställningen var, att järnvägs-tjänstemännen tillämpade principen om »det passiva motståndets» genom att lägga sig över skenorna framför tågen, varför polismännen tvingades ingripa. Tio personer anhölls.

Som protest mot måndagens häktning av ledarna för den borgerliga ohörsambetskampanjen voro de flesta hinduiska och parsiiska butikerna stängda i går. Även i övrigt ligger affärsverksamheten till stor del nere. Två tusen skolbarn ha börjat strejk.

Gandhis son Ramdas har jämte fyra av sina anhängare dömts till sex månaders skärpt fängelsestraff.

De från olika delar av Indien inkommande rapporterna ge vid handen, att regeringens ingripande mot deltagarna i ohörsambetskampanjen åtnjuter den icke-officiella opinionens stöd. Ehuru ett stort antal personer häktats, har den politiska opinionen i landet utanför nationalistkongressens kretsar icke uttalat sympati för deltagarna i kampanjen.

»Konungarnas konung». Från Addis Abeba telegraferas: Tafari har proklamerats till konungarnas konung, varjämte alla suveräna rättigheter tillerkänts honom.

Domstolarna.

Södra häradsrätten.

(Värmlands fjärde sammanträd. Ord. ord. domhavanden.)

En krigslig bilhistoria. Målet angående kollisionen vid Hallute backe för något år sedan var denna gång ånyo före. Parternas ombud jämte Gardell och Nilsson voro samtliga närvarande. Gardell biträddes av advokat Hultman, karandebolaget av landsfiskal Jakobson, Nilsson av advokat Kjällman och åklagare var landsfiskal Hallin.

Advokat Kjällman gjorde ett fortydande av vad i polisrapporten uppgavs förra gången rörande axeln på Nilssons bil. Skulle axelns krökning skett vid själva kollisionen hade axeln krökt sig mera bakåt. Hr Kjällman gjorde där för gällande, att krökningen antagligen skett genom samverkan vid stöten och fallit i diket. På åklagarens fråga hur beteckningen på Nilssons bil fungerat förut på den dag olyckan inträffade, svarade Nilsson att såväl hand som fot bromsarna voro brukbara. Åklagaren frågade vidare om fallbromsen var i sådant skick att Nilsson kunde stanna bilen med detsamma även om motorn var frikopplad, vilket Nilsson besvarade jakande. Mot detta invände åklagaren att bilen rullat framåt fastän växel låg i noll-läget, vilket bevisade att bromsarna ej voro som de skulle. På detta svarade Nilsson att hans mening varit att stanna bilen, men innan han fullbordat sin avsikt hade han ändrat mening och låtit bilen gå sakta framåt. Rörande den hastighet Nilsson haft fram till bron hade Nilsson vid första förhöret uppgivit 20-25 km. Åklagaren la då ut egendomligt, att Nilsson i ett senare förhör uppgivit att det varit 18 km. Nilsson vidhöll emellertid att det varit 18 km, återkänd utspjott, på vilket åklagaren invände att utspjottet om de 20-25 km i öfrin, vil även var beaktad, man måste väl fört, fortsatte åklagaren, sätta till den uppgift som lämnades vid första förhöret an den uppgift som lämnades så långt efter händelsen. Åklagaren ville även berätta hur Nilsson varit sig till för att skaffa ett fotgängarskärmt. Detta hade skett genom att Nilsson skrivit sig på en annan ort. Nilsson uppgav att han 1916 eller 1917 köpt skärmt för motorcykel, för herrigt sedan för en motorcykel som köpts på Gotlands, men först 1923 fått tillskaffat. Detta kört hade indragits för en tid av tre månader efter en befallning i Väby. Vid den tiden arbetade han i Dunbo, men bodde i Ljusnäs. När de tre månaderna vore slutna gjorde han skärmt i vanlig ordning om att få kört till stället och efter få dagar kom kört utan vidare på posten.

Bereftes vidtogs vittnesförhör med två av de passagerarna, som varit med i Gardells bil vid olyckstillfället. Det första vittnet, en flicka i 21-årsåldern, hade suttit bredvid Lundgren på forarsätet. Lundgren hade kört sakta, vilket berättat nägra av passagerarna — vilken nämnde vittnet ej — påpeka att Lundgrens ante körde så spinnrätt. Vid Hallute backe hade vittnet sett en lanternan, som hon tyckte närmade sig. På vilket avstånd ljuset spritt kunde vittnet inte säga, och varken vittnet eller föraren hade sagt något om det. Lundgren höll bilen på växel sista och kladdade när de närmade sig bron. Om hon såg bron kunde hon dock inte nämna. Hon hade dock varit till att det var en motorcykel som kört på vägen. Huruvida Lundgren blivit någon gir — som förut gjorts gällande från den andra parten

— så att bilen hastigt stannat upp när man närmade vägen efter att ha kört på västra vägkanten och att denna gir skulle värdit kollisionen kunde vittnet inte yttra sig om. Hon kunde inte uttala sig om bilen gjort någon gir eller inte. Först i själva kollisionens ögonblick hade vittnet sett att det varit en bil. Vid sammansstöten skedde kollisionen i höllan utifrån sig, men det ville vittnet inte nämna, att kollisionen skedde strax innan de hannit besväcket och att Lundgren stannade bilen. Vittnet hade av lanternan fått den uppfattningen, att det skulle gå bra att passera smörstörskolan, (vilket ju också har sin förklaring där, att lanternan varit den motande bilens väntet.)

Rättsens ordförande framhöll ju, att Nilsson uppgivit, att han då han bil berann sig cirka 60 m väster om bron haft bilens parkeringsljus tända ända tills hans bil kommit fram till broväcket. Där hade lanternan tänd. Vittnet svarade, att det icke sett annat än en lanternan, och att hon trodde den tillhörde en motorcykel, som kom med vanlig stark fart. Detta sistnämnda yttrande accepterade hr Hultman. Angående den motande bilens avstånd hade vittnet icke kunnat bedöma detta, men förmodade att det varit omkring 100 m från den motande bilen. Då från att håll antyddes att det var svårt att bedöma en bils hastighet i mörker, gissade hr Hultman, att vem som helst kan bedöma en hastighet något så när i mörkret på grund av den virköl ljuset beskriver.

Vittnet hade efter olyckan stått så nära Nilsson att det känt att Nilsson luktade sprit. Vittnet hade även hört att Nilsson studdrade något på målet, vilket vittnet trodde ha sin grund i att Nilsson varit onykt. Vittnet berättade vidare, att Nilsson efter olyckan sagt ungefär så här: »Nu tala vi inte mer om det här, utan vi tiger på bagge hållen». Gardell å sin sida kunde garantera att hans sällskap icke förtärt någon sprit på kvällen. Vittnet var övertygat om att Lundgren varit fullt nykt, men hon kunde inte yttra sig om huruvida detsamma var fallet med de andra i Nilssons bil.

Nästa vittne hade kommit till platsen efter det olyckan skett och såg då att Nilssons bil låg på den högra vägkanten och Gardells bil på den andra sidan och att båda bilarna voro åtskilligt skamfilade. På Nilssons bil var framaxeln krökt, vindrutan, suffletten och fotbenedan sönder, och på Gardells bil fanns en smörjknopp gått igenom däck på innersidan av ena framringen. Det hade vittnet lagt märke till när man hjälptes åt att lå upp vagnen. Också på den bilen var framaxeln krökt och förarhytten sönder. Vittnet, som förut kände Nilsson, hade icke hört denne tala något särskilt yttrande. Vittnet sade sig även haft den uppfattningen att Nilsson varit något onykt, men på målet hade detta icke märkts, utan vittnet hade sett detta på utseendet mest. Vittnet hade varit cirka 3 s 4 m från Nilsson och sade sig alltså icke ha kunnat känna att han luktade sprit. Då vittnet, ombads att närmare redogöra för hur han grundade sitt påstående att Nilsson varit onykt, kunde vittnet emellertid icke ange annan grund än att det tyckte N. pratade lite mera än vanligt.

Vittnet kom därefter ut ur askan i elden. Hans uppfattning om omständigheterna vid sammankörningen, bilspår m. m. ventilerades grundligt och i dispyten deltog alla parter, varvid olika meningar gjorde sig gällande. Något positivt resultat av vittnesförhöret tycktes man icke uppnå.

Det sista vittnet, som även kände Nilsson förut, hade träffat Nilsson i staden, varvid Nilsson ömrat om vittnet, som hade sitt förhållande i Ålskog, ville följa med i bilen hem. Detta ville vittnet, men innan avfärd från staden besökte en restaurang, där fortaring inogs och därtill en smaps. På färdens hade sedan vittnet bjudit Nilsson på vin, men N. hade ej tagit så värt mycket, enär han ej var något vidare fortjust i vin. I Nilssons hem hade man ätit en bit mat och tagit en smaps därtill, varefter färdens fortsatte till vittnets hem. Vittnet hade under tiden icke kunnat märka att Nilsson varit onykt.

Efter några påpekanden av hr Hultman var vittnesförhöret slut och målet överlämnades från omne håll. Åklagaren åberopade sina föregående yrkanden med tillägg, att han yrkade ansvar å Nilsson för att denne kört till med blott en lanternan tänd fast mörker var pågående vid tillfället och för att Nilsson icke iakttagit nödig försiktighet. Under sådana omständigheter ansåg åklagaren att Nilsson varit vållande till olyckan. Advokat Hultman understödde åklagarens yrkanden. Även landsfiskal Jakobson åberopade vad han förut yrkat.

Advokat Kjällman vidhöll vad han framfört i målet och bestred åtalet till alla delar.

Till protokollet antecknades, att rättsens ledamöter jämte åklagaren den 11 februari varit på olycksplatsen för att närmare orientera sig. Därvid hade man försökt rekonstruera händelseförloppet o. s. v.

Yttrande måls gång.

Dyrt att låna ut motboken. Landsfiskal Hallin hade insatt en lantbrukare för att denne lånat ut sin motbok till bekanta, som sedan på boken uttagit sprit för eget behov. Syar, orskande genom ombud och straffet blev 30 kr i böter.

Underlåtenhet att uppörma mjölken kostade en majeriet 25 kr i plikt.

Kvitterade själv på skattsedeln. Jöns Jönsson, som varit i går kontorschefen i Svenska tobakmonopolens fabriker i Arvika H. Lyden till sju månaders simfästelse för förälskning av skattekvitto. Han hade kommit på resdågl, men uppgivit en skatteedel, som han själv kvitterat.

Gamla, flintskalliga, åkte man ärö skrämt, säger en befallningsman. Antagligen av samma skäl, som utgjorde till en gammal bil med rasiga skärmar ej behöves försäkra den mot skad.